

У березі Лети

Микола Руденко

Чи сон, чи дія на астральнім плані —
Реальність потойбічного життя:
Правую човника в густім тумані.
Вирує Лета —
Річка забуття.

Аж гульк: цвіте лужок в заплаві Лети.
Сидять веселі хлопці круг стола.
Питаю в хмарки:
— Хто це?..
— То поети.
Їх річка забуття не прийняла.

Тим часом видирається істота
В мундирі маршала, Брова-дуга.
Для неї кожен крок — тяжка робота,
В болоті грузне маршальська нога.

Пекельно жарко, достобіса жарко —
Як цей огрядний чоловік упрів!
— Подайте чарку, хоч єдину чарку, —
Благають очі з-під кошлатих брів.

Зненацька впав — і Лета проковтнула.
На мить між ряски засірів рукав —
І знов ріка безвітряно заснула.
— А хто ж то був? — я в хмарки запитав.

Відповіла мені нещадна Лета
Отам, де хлопці пляшку допили:
— Диктатор, що відомого поета,
В концтаборі приставив до мітли.